

Rofocarnevale

A sűrű éjszakában a kis Nana az orra hegyéig sem látott. A sötétség már rég nem rémítette meg a csöppséget, ahogy a kocsmából éppen hazatérőktől sem rettent meg már manapság. Senki sem tért be a sikátorba, ahol meghúzta magát. Legalábbis eddig.

Az öreg Rofocale régen járt a városban. Mióta megörökölte apjától a vándorcirkuszt több évtized is eltelt, amely idő alatt egyre inkább elzárkózott a civilizációtól. Furcsa érzés volt ennyi év után újra a macskaköveket koptatni a derengő lámpafényben, mely mindössze a főutat világította meg. A felfel villanó képek egy fiatal lányról, mosolyt csaltak barázdás arcára. Esélye sem volt észrevenni a két baljós alakot, akik felé tartottak.

A két magas sziluett mellett egy alacsonyabb is megjelent a zsákutca szájánál. A kisebbik egy idős ember, akit a két monstrum erőszakkal cipelt be a szűk utcába. Kíméletlenül rugdosták, míg már nem mozdult, aztán otthagyták. A kislány megpróbált ráállni megdermedt lábaira, botladozva tette meg a közte és az élettelen test közötti utat. Míg össze nem esett.

- Segítség! - visszhangzott az éjszakában egy kislány lélekfacsaró kiáltása.

Nagy levegő.

Meg tudod csinálni. Ezerszer álltal már színpadon.

"A Rofocarnevale vándorcirkusz sokszínű szórakoztatást kínál!" - hirdeti egy szétszakadt plakát az útszélen. Rég nem készült értékelhető előadás, melyet a cirkusz magáénak mondhat. Ez meglátszott a bevételeken is. Hiába fogalmazta Lady B, a cirkusz könyvelője cikornyás körmondatokba szavait, egyértelmű volt, hogy a csőd elkerülhetetlen.

Oké. Mindjárt te jössz.

Kilégzés-belégzés. Nehogy elfelejtsd, mint a múltkor.

Nana mindene volt a vándorcirkusz és nem akarta elveszíteni. Biztos volt benne, hogy ez az előadás az egyetlen mentsvárjuk. Az óriási attrakció órákon belül kezdődött, a társulat buzgón készülődött, ki-ki a maga módján. Az ikrek, a csökönyös és szemetelen Timon és a jóindulatú Esla furcsa párost alkottak. Edzésük lármás volt, bár ezt igencsak nem vethetjük a szemükre; emberi ágyúgolyóként hallásuk már nem volt a régi. Náluk már csak a takarítónő, Zea volt hangosabb. A legcsöndesebb előkészület Loláé volt. A pantomim nem éppen egy zajos műfaj. Fulka, a bohóc fel-alá járkált halkán gyakorolgatva trükkjeit, magának taglalgatva a részleteket. Lydia az ütemre ringatózva repült a táncparkett felett, mozdulatai szokatlan kedvességről árulkodtak.

Nem nehéz kilépni a színpadra. Onnan már nincs visszaút. Viszont az ezt megelőző pillanat, annál inkább. Mit nekem a duplaszaltó! Csak legyen bátorságom előbújni a függöny mögül.

Nana az istálló felé indult. Emerald, a cirkusz elefántja büszkén körözött az épület körül bemelegítve elgémberedett végtagjait. A pajtában Hedvig, a néma kislány, akit hozzá hasonlóan felölelt a cirkusz, épp végzett az állatok etetésével. A lovak karámán egy papagáj csacsogott mindenféléről.

- Hess, Kilián! Tartalékold a hangodat az előadásra - szóló rá a madárra, majd lova felé fordult. - Hogy vagy, pajti?

Egy férfihang szólalt meg a lány mögül.

- Ursulával ma nagyon jó csapatot alkottunk. És te, Nana? Felkészültél a mai napra?
- Lehetünk valaha készek arra, ami ránk vár, Sir Christoph? - kérdezett vissza a lány cserfesén.
- Jogos kérdés - merengett el a porondmester, de látszott, gondolatai már máshol járnak. A kapuból még visszaszólt:
- Emlékszel rá miről beszéltünk tegnap? A válaszom, hogy rád bízom. Gyere Pongrát! - szólt a kis majomnak, aki elfoglalta megszokott helyét a férfi vállán, majd olyan gyorsan tűntek el, ahogyan felbukkantak.

Bízom bennük. Bízom Ursulában a talpam alatt. Bízom Christophban, hogy nem engedi kicsúszni a keze közül az irányítást. És bízom Rofocalében, hogy jól tanított. Hiába a szép mozdulat, ha utána a padlón végzed. A kevesebb néha több. Egyensúly. "Semmi sem olyan kegyetlen, mint az egyensúly felborulása." Mintha Victor Hugo is táncolt volna kötélén.

Az előadás szenzációs sikert aratott, már-már megoldódni látszottak a társulat pénzügyi gondjai. A turné meglepően kifizetődő volt, mindenhol nagy tömegek fogadták a Rofocarnevalét. Így egy sokadik fellépésükön Nana jókora közönség előtt bukta el a duplaszaltót, mely biztonsági háló hiányában az életébe került. Az attrakciónak annyi, a csőd elvitte a cirkuszt, a társulat feloszlott.

Az öreg Rofocale régen járt a városban. Mióta elvesztette apja vándorcirkuszát, egyre inkább eltávolodott a civilizációtól. Ma mégis azon kapta magát, hogy a macskaköveket koptatja és bár nosztalgia távol állt tőle, a fel-felvillanó képek egy fiatal lányról, mosolyt csaltak barázdás arcára.

Pataki Nusi